ORATIO

Comitiis Anniverſariis

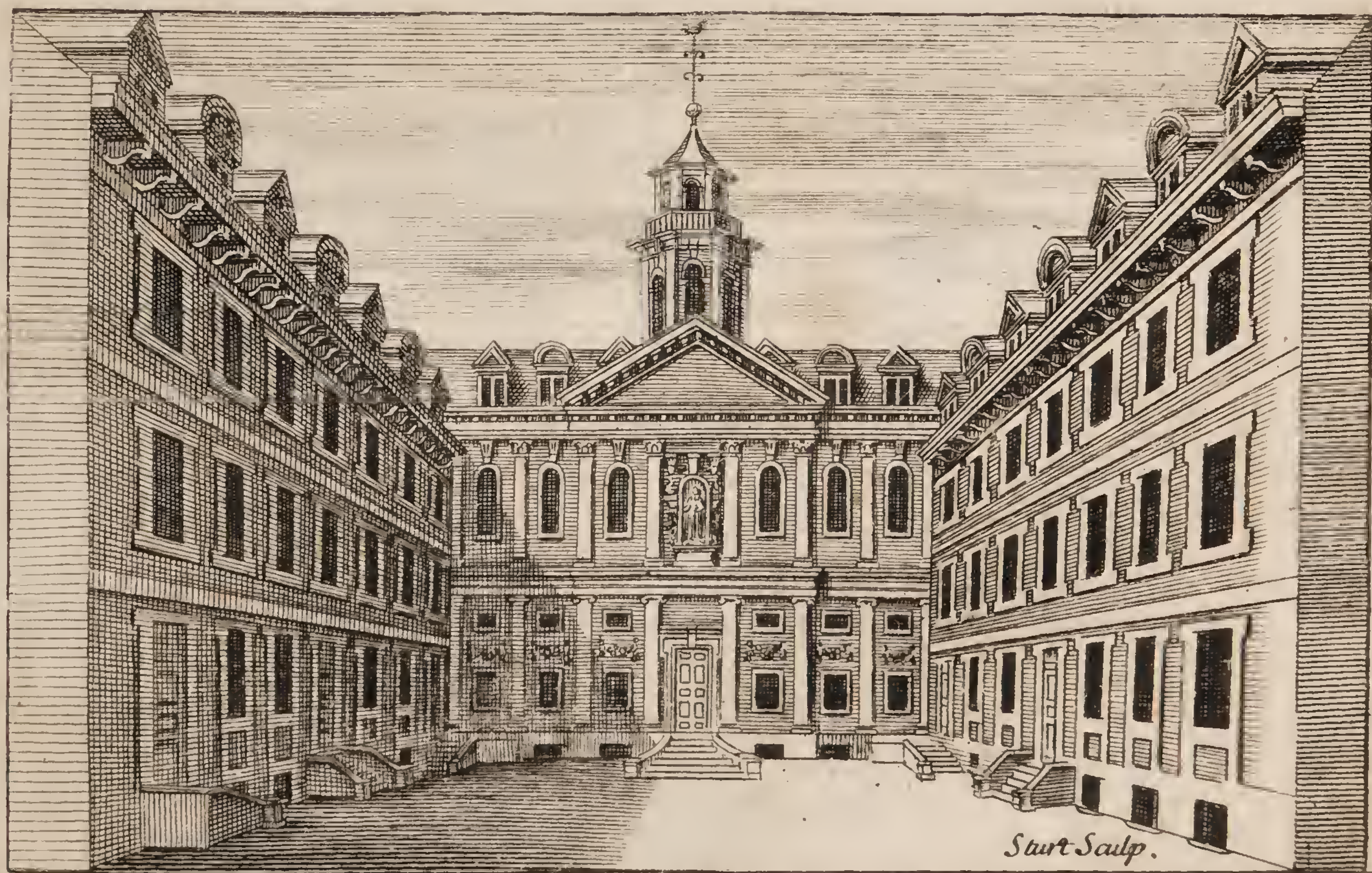
Harveianæ Memoriæ ſacris

IN AMPHITHEATRO

Medicorum Londinenſium

Habita;

POSTRIDIE D. LUCÆ; MDCCXXIV.

LONDINI

Impenſis GUIL. & JOH. INNYS

In Area Occidentali D. Pauli:

Amplissimo PRÆSIDI,

Dignissimisque SOCIIS,

ORATIONEM

HANC

In laudem POPULARIUM nostrorum;

QUI

REGIUM hoc COLLEGIUM

LITERIS & BENEFICIIS ornârunt;

QUI

ARTEM MEDICAM INVENTIS utilibus,

Et eximiâ SCIENTIA illustrârunt,

D. D.

RICHARDUS HALE.

EX Harveii Magni inſtituto hodie convenimus, pro ſolenni more Benefactores noſtros commemoraturi. Et æquum eſt ſanè, Viri Spectatissimi, priores homines laudibus proſequi, quorum beneficiis præſentes fruimur. Hoc, eſt honos defunctorum; Hæcce præconia mortuis benemerentibus debentur: quæ licèt nec pro meritis ſatìs præſtari, nec manes illorum delectare poſſint; vivis tamen poſteriſque hominibus profuerint aliquando, ſi modò veſter animus adeò irritetur, ut illorum virtutes æmulemini.

Antiquae Medicinæ Hiſtoriam, & Medicorum Honores non lubet exſcribere. Ortum apud

Ægyptios (si medicorum nomina ante Chironem, & Æsculapium innotuerint) & progressum ad Græcos, Romanos, Arabésque in oratione ornatissima multis lucubrationibus illustratâ jam pridem accepistis. Honoribus medicorum immorari non opus est: quandoquidem priùs dictis nihil addi potest; nisi quòd maximè mirum videatur, è tenebris fabulosæ ætatis tam clarum lumen in honorem medicinæ extolli potuisse.

Res præsens hìc agitur de Nostratibus: & si magna nomina, majora inventa, maxima munera respicere vacat, quid ultra nostrates quærimus? Quoad munera; Vos (Ornatissimi Viri) testor, an præsens ætas non sit aureum medicinæ sæculum? Quoad inventa; par etiam gloria nostratibus accedet, cùm de inventis jamjam differemus.

Quinam medici inter majores nostros ante Johannem Regem emicuerint, non constat. Clari admodum authores memoriæ tradiderunt,

Gilbertum

[a] Gilbertum Anglicum cognomento Leglæum Huberti Cantuarienſis Archiepiſcopi medicum, *A. D.* in curandis humanis corporibus expertiſſimum, 1210. ſub Johanne Rege floruiſſe. Hujus Gilberti induſtriam ſecutus [b] Johannes Marfeldus à civibus Londinenſibus, per ipſum nullo non morborum genere curatis, immortalem famam 1470. accepit.

Porro traditum eſt à viris fide dignis fuiſſe [c] Hugonem de Eveſham ingenioſiſſimum per totum orbem ſub Edvardi primi temporibus medicum: & [d] Johannem Arundellum Oxonienſem, Henrici Sexti Protomedicum; Coventriæ & 1457. Lichfeldiæ, dein Exoniæ Epiſcopum: neque prætermittendos duco alios ejuſdem Regis medicos haud ignobiles, [e] Johannem Faceby, Gulielmum Hacclyff, [f] Gilbertum Kemer Decanum Salisburienſem. Hugo de Eveſham [g] Atratus adeò celebris erat, ut Phœnix vocatus fuerit. Qua-

[a] Bal. Part. 1. 256. P. 2. 66. [b] Bal. Part. 2. 66.
[c] Bal. Part. 1. 338. P. 2. 154. Godwyn Part. 2. 169.
[d] Godwyn p. 378. 473. Angl. ſacr. vol. 1. p. 777.
[e] Rym. Tom. XI. 347. [f] Rym. Tom. XI. 366.
[g] Godwyn. Part. 2. p. 169.

propter

propter Martinus IV de rebus medicis consulturus Hugonem Romam accersivit; & in eundem ob peritiam raráque animi dotes Ru-
1280. brum Pileum, Æsculapiano non minùs clarum, contulit.

1282. PRAETEREA [h] Adam de Kertabricht Roberti de Brus medicus perhibetur Edvardo primo (in cujus regno beneficia ecclesiastica possidebat) literis commendatus esse ab Alexandro Regis Scotiæ primogenito; quem à gravissimo morbo, reliquis medicis mussantibus, liberavit.

PRAETER hos, de Johanne de Arden solo legimus; qui Johannem Rectorem, de Gandavo cognominatum, morbo cancroso laborantem sanavit. Nullus autem medicus aderat, qui magnanimum Walliæ Principem servare potuit, maximum nostræ gentis decus, toties Anglis servatis clarum; qui primus Heroum haberetur, nisi sacro Vate caruisset.

PROCULDUBIO Henrici Edvardíque Victores Reges, mille pericula tum passuri, expertissimis

[h] Rymer vol. ii. p. 206.

medicis

medicis uſi ſunt. De his autem expertiſſimis fama parcè loquitur; & ferè omnes ignoti longâ nocte urgentur.

Si conjecturam facere liceat de veteri noſtratium medicinâ, veriſimile eſt hanc artem pari paſſu cum aliis artibus proceſſiſſe. Gens impia Vandalorum artes æquè ac urbes invaſerat; & aliquid rudis, Gothici aliquid, cujuſcunque artis opus deformaverat. Tandem Roſa Anglica Johannis de Gadeſden Mertonenſis, Roſa Gallica, & Margarita pretioſa Symphoriani Champerii, & his vetuſtior Schola Salernitana, in ſummo honore habebantur. Medentes per hæc compendia ſapuere, ſi ſapere potuerint. Hippocrates & arte & facundiâ inſignis, Aretæus vir nulli ſecundus & nullius imitator, vel manibus non verſati, vel fœdè neglecti erant: & Galenus eruditus in minori fuit pretio, quàm quilibet Galeni commentator.

Arabes moderamen medicinæ per ea tempora tenuere. Hi barbari homines, præcipuè ob linguam obſcuram clari, Hippocratem &

Galenum notis multo obſcuriores reddidere. Quàm potiùs ipſe Hippocrates, & Galenus erant conſulendi; qui planiùs & meliùs quolibet Arabe naturam humanam, & res medicas docent! Hoſce igitur authores, nimis decantatos, prima ſors eſt non legere, proxima obliviſci.

Postquam itaque omnes literæ ſub ſpiſſâ caligine diu oppreſſæ fuiſſent; exſtitit vir erectioris mentis Thomas Linacrus: cujus divina indoles apud Oxonienſes primò exculta fuit. At Oxonium tanti ingenii menſuram tunc temporis explere non poterat; quare ad exteras gentes literarum cupidus migravit: & quicquid ad medicam artem, ſeu aliquam ſcientiæ partem ſpectaret, exploravit; adeò ut clariſſimis ubique viris, principibúſque in deliciis eſſet. Etiam apud Romam, quæ tot præclara jactitavit, nil præclarius noſtro Linacro videbatur.

Omnia inter peregrinos doctiſſimos limans, natale reviſit ſolum; & eruditionem è latebris eruit omnigenam: reſtauravit linguas, medicam artem revocavit ad vitam; & nobis retulit,

quicquid Padua, quicquid Roma ſibi vendicaverat.

Quo autem hæc dona nobis ſint magìs propria; Linacrus in commodum reipublicæ natus, lectiones medicas duas in academiâ Oxonienſi, unam in Cantabrigienſi, cum ſtipendiis inſtituit. Inter primos, prælectoris provinciam ornavit Checus celeberrimus Edvardi ſexti præceptor.

Linacrus à Muſarum ſedibus, Henrico ſeptimo jubente, ad aulam vocatus, ſalutem regiam (neque ſinè gloriâ) curavit. Nil igitur mirum ſit, tam illuſtrem virum, tot virtutibus ornatum, in maximo pretio ab Henrico octavo poſtea haberi. Rex ille munificentiſſimus omnium artium patronus (ſuadente Linacro) ſocietatem medicorum perpetuam privilegiis, & honoribus, non fictis, munitam ſancivit; quò ſatiùs publica ſalus defendi & promoveri poſſet. Ille bellator fortis, non idem bonus rex fuiſſet, niſi populum ſalvum eſſe ab Empiricis, quàm perire, maluiſſet.

Ne

Ne deesset locus, in quo memorata privilegia exercerentur, domum Linacrus suam sociis medicis in hunc usum legavit: ubi comitia sub Linacro, perpetuo præside, priùs habebantur: quotannis enim ob merita idem præses à collegis eligi solebat.

Non facile est hujus viri benefacta recensere; at pro utilitate rerum laudare haud possibile: totus in hoc erat, ut medicam gentem conderet; & dum ista gens manebit, honores Linacri durabunt.

Quis inter medicos viros Linacro inculpato meliùs succedat, quàm Caius; per quem Linacri institutum tam bene successit; qui postquam Italas academias pariter invisisset, & prisca & quàm plurima edoctus, suam Cantabrigiam redux adornavit; intérque almæ matris fundatores paulò pòst numeratus est? In omnibus ad Linacri exemplar se formavit; & eandem rem agens, eâdem ferè fortunâ est usus: regum archiatrus, collegii recèns nati strenuus propugnator,

pugnator, emicuit; & omnibus collegii muneribus ſæpiſſime functus eſt vir indefeſſus. Uterque Galeni partes elucidavit. Caius autem æquè Celſum & Scribonium Celſi coætaneum ac Galenum illuſtravit; etiam Galeni libros non priùs emiſſos edidit. Idem porrò Hippocratis περὶ φαρμάκων, & περὶ ἀνατομῆς libros emendavit. Mirum tamen videatur, neque Linacrum, neque Caium tam doctos ſagacéſque viros, aliquam Hippocratis partem in linguam Latinam reddidiſſe; ni in promptu ſit reſpondere, Galenum his temporibus heroem fuiſſe medicorum. Argumenta lectionum à Linacro propoſitarum, & exercitiorum academicorum è Galeno deſumi ſtatutum eſt. Galenus more copioſo morbos tractavit. Hippocrates magna conciſè loquebatur. Galenus medicamentis ſcatebat: Hippocratis è contrà medicaminum internorum ſupellex adeò curta erat, ut rem ferè totam febricitantium viribus ægri committens, obſervator magìs quàm medicus, vigil ſpectator magìs (ſi fas eſt dicere) quàm utilis miniſter naturæ pluribus videretur; quamvìs ipſe primus ab ſtudio ſapientiæ diſciplinam medicam ſe-

paraverit. Præterea Galenus ſatìs ſupérque de pulſibus tradidit: apud Hippocratem autem, etiam in febribus epidemicis, vix ulla pulſuum ſit mentio; quorum ope morbi à ſe invicem, & rationes morborum dignoſcuntur; licèt de cibo dando plurima monuerit Hippocrates, & Aſclepiades veſtigia ejus ſecutus cibum opportunè datum optimum eſſe medicamentum pronunciaverit; at cùm dies cibi aptiſſimus à diligenti obſervatione ſit indicandus, hinc opinio invaluit, ab uno medico multos non poſſe curari: Doctrina ægrotis prorſus inutilis, vobis ideo minùs grata. Quâcunque causâ evenit, ita res ſe habuit; nullas partes Hippocratis ab hominibus noſtris Latinè loqui. Græcas tamen literas Caius præcipuè excoluit; & tranſlationes ejúſque ſcholia demonſtrant, quàm utramque linguam, quàm artem medicam calluerit. Adeò nempe calluit, ut nec Celſus, nec Cicero vivens inveniret, quod culparet. Commercia epiſtolaria cum Geſnero (quem Caius præſtinxit) & libellus de pronunciatione Græcæ & Latinæ linguæ, quo litem inter Gardinerum & Checum noſtrates diremit; necnon annales, & quàm plurimi

plurimi alii tractatus divitem venam, & vim animi vividam testantur. Nullam literaturæ partem intactam Caius reliquit: quasi Pallas ipsa Caium manu prehendens, omnes naturæ & scientiarum vias monstrâsset. Philosophus enim eximius, historicus fidus (ni suæ Cantabrigiæ nimis indulsisset,) grammaticus eruditus, non minùs quàm medicus sagax, præcelluit. Scientiam Caii medicam regina Maria, & qui reginæ à secretioribus consiliis erant, ita venerabantur, ut Ephemeram ejus (primò Anglicè scriptam) in omnibus ecclesiis divulgari jusserint: tanquam Caii dicta, utì prolata ex tripode lauróque Phœbi, inter res sacras fuissent æstimanda.

Clarissimum Caldwallum Elizabethæ medicum & baronem Lumleium præterire est iniquum: quorum insigni liberalitate, annuo scilicet symbolo quadraginta librarum, provisum est, istam medicinæ partem, quæ manu plurimùm præstat, hìc sæpius in anno explicari. Hi bene gnari erant, egregii viri, res chirurgica, res anatomica, ad curationes quàm conducant:

Eruditus

Eruditus Goulstonus suam etiam meruit laudem; qui Aristotelis & Galeni quædam castigavit; qui lectionem cum honorario quotannis intrà hæc mœnia habendam constituit; quâ structuram partium, causas & sedes morborum in conspectum dari voluit. Cadaver enim incidendum erat, ex voto Goulstoni & placito Elizabethæ: Elizabethæ divæ non crudele visum est, in salutem viventium, incidere mortuorum corpora. Hinc languentibus faciliùs succurritur: quippe causæ æstimatio sæpe morbum solvit.

Ingratorum esset hominum dona marchionis Durnovariæ & Hameii silentio prætermittere. Beneficus Hameius collegium hoc à nebulonibus primò redemit: dein ignibus consumptum suâ munificentiâ partim restauravit. Supellectilem argenteam præsidi, præmia honorifica nosocomiorum medicis, munus oratori largitus est: & postremò collegas prædiorum hæredes statuit. Illustrissimus marchio juvenis adversâ valetudine usus, ad secundam Harveii curâ restitutus, artem Harveii, & artis magistros

magiſtros deinceps amavit. Hoc collegium ſuo ſodalitio priùs ornatum pecuniis ad libros coemendos donavit vivens; moriens noſtrum muſeum bibliothecâ ſelectiſſimâ curavit magnificè inſtruendum.

Non res eſt unius horæ omnes benefactores nominatim dare; nec dies laudibus illorum enarrandis ſufficiat; qui hoc collegium doctrinâ, qui beneficentiâ, qui utrâque cohoneſtavere: inter quos non mediocres viros, Harveius eminet; præter cæteros hôc die celebrandus.

Pro more Harveius Paduam adivit: medici enim notitiæ & literarum causâ olim peregrinabantur; dum artes & ſcientiæ inter peregrinos præcipuè florebant. Omnis autem vis migrationis evanuit, poſtquam Britanni homines medicam artem exercere ſeriò cœperunt. Et quid mirum; cùm inventa Harveii de generatione, & circuitu ſanguinis; Loweri de inſtrumento circuitûs; Gliſſonii de hepate, & vaſis lymphaticis, *&c.* Whartoni de glandulis; Needhami de formato fœtu; Williſii de cerebro, *&c.*

 Crounii

Crounii de ovo, & muſculari motu? Non plura memorabo, (quò enim vos feſſos raperem!) at plurima tam de anatomiâ, quàm de praxi memorare poſſim; cùm hæc nempe inventa minimè ſint æquiparanda inter peregrinos: qui priùs reperta quaſi propria frequenter ſibi aſſerunt; qui errores ſuos pro veris, ſeu quid inane pro utili haud raró obtrudunt. Præterea domi ſapere jam licet: ſi ſpectemus Charltonum noſtrum à degeneri Paduâ, ut medicinæ profeſſorem ibi ageret, ſollicitatum; ſi ſpectemus impares illorum progreſſus, qui peregrinati ſunt, hodiéque peregrinantur; qui ſpectatum præſertim peregre abeunt; qui redire ſæpius ſolent, certè non magis eruditi, nunquam aptiores medici, forſan belli homines.—Haud ita Harveius noſter peregrinatus eſt: didicit, quodcunque ab exteris diſcendum fuerat; rem anatomicam ex ipſis ſenſibus petivit; & prælector Caldwalli & Lumleii electus anatomiæ peritiſſimus evaſit.

Usque ad Harveii tempora ars anatomica in cunabulis delituerat. Veteres enim de uſu &

natura

naturâ fluidarum ſolidarúmque partium humani corporis parum veri (præterquam de obvio uſu muſculorum) tradiderunt: imò iſta ars, quæ demonſtrationibus facillimè fulciri potuit, præ ignaviâ fuit omnino conjecturalis. Etiam Galenus[a] *ἀναστομώσεις* arteriarum, & venarum, anguſtáſque, per quas ſanguis in venas ab arteriis tranſmittitur, vias aſſerens, videtur planè deſcripſiſſe circuitum *τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵματος*; quem tamen nec ipſe ſatìs intellexit, neque poſt ipſum quiſquam (ne Servetus quidem) deſcripſit, aut intellexit: donec Harveius ampliaviſſet artem, & certam viam ad naturam retegendam patefeciſſet. Ille rem altiùs perſpiciens, cognitionem ex inſpectione accuratâ, & experientiâ ſolummodo eſſe acquirendam compertum habuit. Suo igitur genio, & gratiâ Caroli primi fretus, cultróque anatomico armatus, clauſtra veterum confregit: ex ipſo fonte, nullius

[a] Gal. Charter. lib. iv. cap. 6. pag. 373. lin. 20. & lib. vi. cap. 10. pag. 431. lin. 11. & cap. 16. pag. 441. F. *&c.* Vox iſta technica Aretæo forſan non nota, qui eandem rem pluribus vocibus deſcripſit; *ἄλλων φλεβῶν περαιώσιες κατὰ τὸ σῶμα ξυγκέονται*. Aret. p. 24. Quam ſic expoſuit Ariſtoteles. *τὰς φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας συνάπτειν εἰς ἀλλήλας — καὶ συμβάλλειν εἰς ἕν*. Ariſtot. du Val. Vol. 2. p. 752. & 1008.

 magiſtri

magiſtri in verba juratus, hauſit. Naturam enim nudam inveſtigavit; & per omnes mæandros ſecutus, arcana de generatione & ſanguinis circuitu explicuit victor: etiam ſanguinem è corde miſſum per arteriarum ductus, minutiſſimas corporis partes irrigantem; dein per eoſdem continuatos canales, venas ſcil. ad cor relatum, in tam clarâ locavit luce, ut fruſtra eſſet contrà obſiſtere; quicquid Riolanus, Primroſius, Pariſanus, &c. reclamare auſi fuerint.

Operæ pretium fuerit, verba modò memorata, & ex Platone deſumpta fuſiùs explicare.

[a] Ἅμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέλη σφοδρῶς αἵματος.—

Ex his manifeſtum eſt, uſum cordis & motum ſanguinis per omnes corporis partes cum impetu (*ope* * *pulsûs*) circumfluentis Platonem cognoviſſe: licèt naturæ in hôc miniſterio via ipſum latuerit. At Hippocrates, Ariſtoteles & Aretæus nil de re, nil de ſanguinis fluentis,

[a] Plat. p. 70. l 10, &c. * Διὰ σφοδρότητος σφυγμοῦ, Fœſ. OEconom.

vel

vel refluentis viâ tradiderunt. Motus ſanguinis [b] *ἄνω ϗ κάτω* undulatus eſt *ens imaginationis* merum: nam ligaturæ, quibus veteres in venæ ſectionibus, & hæmorrhagiis utebantur, motum ſanguinis circularem (*περιφορὰν*) comprobant, qui ſolus eſſe continuus poſſit. Quippe, unde ſanguis perpetuò fluat, unde vaſa perpetuò ſint repleta, niſi ſanguis fluens pellat, dum propellitur; niſi ſanguis labens, idem volubilis, ad fontem relabatur? Ἅμμα Platonis idem eſt ac [c] *ῥίζωσις* & [d] *πηγὴ* Hippocratis; idem ac [e] *ἀρχὴ* Aretæi, ſeu [f] *ἀρχὴ* & [f] *πηγὴ* Ariſtotelis. [a] Plato & [f] Ariſtoteles non errant cum [c] Hippocrate & [g] Aretæo; qui *ῥίζωσιν φλεβῶν εἶναι ἧπαρ* affirmant. [c, d] Hippocrates, Ariſtoteles & [e] Aretæus voce *ἀρτηρίᾳ* utuntur. Ex illis tamen nullus inter arteriarum & venarum uſum rectè diſtinguit: quamvìs [h] Ariſtoteles & [i] Aretæus *σφυγμὸν*, & arterias venis craſſiores, & ſanguinem ex arteriis majore vi quàm è venis effluentem [*αἷμα*

[b] Ariſtot. du Val, Vol. 2. p. 722. [c] Hippoc. vol. 1. p. 596. [d] Ibid. p. 203. 297. [e] Aret. Oxon. p. 119. [f] Ariſtot. vol. 2. p. 1005. [g] Aret. p. 23. & p. 119. [h] Ariſtot. vol. 2. p. 751, 799, 1004. [i] Aret. p. 14. l. 2. p. 119. l. 26. p. 16. l. 26.

*Vol. 1. p. 115. ἀνακοντίζον] obſervent. Quinetiam * Hippocrates duas cavas à corde venas, è quibus unam arteriam nominat; & Ariſtoteles [k] cavam, venam majorem; aortam, venam minorem appellat. Vox φλεβῶν igitur omnibus ſanguinis vaſis [l] communis eſt: unde legimus apud [m] Hippocratem σφυγμὸν φλεβῶν, apud [n] Celſum, *venas ſe modò ſubmittentes, modò attollentes*; apud [o] Lucretium,

Cibus in venas dum diditur omnes.

De his rebus [p] Democriti expertiſſimi, divinique Empedoclis obſervationes ſors invida nobis denegavit. Attamen Homerus [q] vim cordis & uſum ſanguinis, viſcera, [r] venam cavam, muſculos, oſſa, & [s] permulta de humani cor-

[k] Ariſtot. vol. 2. p. 798, 800, 1007. [l] Ibid. p. 982. vide k. [m] Hippoc. vol. 1. p. 533, 749. [n] Celſ. Almelov. p. 6, & 129. [o] Lucret. l. 3. v. 473. & l. 4. v. 955. [p] Ariſtot. vol. 2. p. 1004.

[q] Ἰλ. ν. v. 442.——δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
Ἣ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιξεν
Ἔγχεος——

& v. 282. Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει.

[r] Ibid. v. 549.—— ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἣ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει.

[s] Ἰλ ε. v. 66, 79, &c. θ. 325, &c. ξ. 465, 493, &c. & plurima alia in Ἰλ ε. ν. υ. &c.

poris

poris compage, utì artifex, notavit. Qui autem hæcce obiter innuit, qualia & quanta ex professo, naturæ optimus interpres, exponere potuisset?

Omnes profectus in salutari professione à reperto circuitu ortum trahunt. Hinc errores plurimi deteguntur, phænomena aliter non solvenda exponuntur; & quod maximi est momenti, hinc pulsus fit minùs fallax; unde res diagnostica, & prognostica fit certior. Hinc porrò morborum causæ ad numerum breviorem rediguntur. Ita enim hoc quod sumus machinæ à naturâ constituitur, ut eadem causa quemlibet ferè morbum excitare possit. Quandoquidem massa sanguinea per omnes corporis partes itus reditúsque absolvit, quamvis partem afficere potest: & pro texturâ, motúque sanguinis, & pro fabricâ, præsentíque statu partium omnes morbi nascuntur; quos diversis nominibus à sede designamus. Qui aliter proponunt, non de re, sed de verbo controversiam movent. Parum enim interest, an membranæ cerebri seu pulmonum &c. inflammentur, an

musculi

muſculi capitis vel artuum *&c.* convulſionibus tententur, an glandulæ hepatis vel uteri *&c.* obſtruantur; cùm eadem ſit craſis ſanguinis in omnibus inflammationibus, (ejuſdem ſcil. tempeſtatis) eadem inordinatio ſpirituum in motibus convulſivis, & haud diſſimilis cauſa quarumlibet obſtructionum. Hæmorrhoides, vel humores quicunque ſuppreſſi febrem accendere, vel cujuſlibet viſceris glandulas obſtruere potêrunt: ſputum ſanguinis fuiſſet mictus ſanguineus, vel apoplexia, ſeu fluxus dyſentericus: & cauſa phthiſios aliis internis vel externis glandulis inſediſſet, ni tonus fibrarum pulmonarium imbecillior humori impellenti cederet: & rarò quiſquam non aliquam partem corporis imbecillem habet.

Ab hôc demum invento liquet methodum medendi faciliorem fieri, & auxilia pauciora eſſe neceſſaria ad ſanitatem reſtituendam: cùm præparantium & ſpecificorum farrago tam tutò quàm jucundè rejiciatur; cùm evacuantia, & alterantia pariter fiant cephalica, & ſtomachica, hepatica, & uterina *&c.* Quodvis enim medica-

medicamentum maſſæ ſanguineæ commixtum in omnes partes diditur: quapropter omnes levare poterit. Non per devias, ſed tritas vias vaſorum fluunt morbi, fluúntque remedia; quæ in ſinu ſanguinis natantia texturam ejus, naturalem ſcil. ſtatum fluoris, tonúmque ſolidarum partium redintegrare ſolent.

Artem chirurgicam non minùs, quàm medicam à doctrinâ Harveianâ maximè promoveri, vel tyronibus notum eſt, & quotidiano uſu fœliciter comprobatum.

Supervacuum eſſet (Viri doctiſſimi) hæc pauca de re magnâ dixiſſe; ſi praxin circuitûs hypotheſi conſentaneam edidiſſet Harveius: de quo ſubjecto, & quàm plurimis ad res medicas ſpectantibus commentarios in publicum emittere decreverat; & certè quidem perfeciſſet, ni lethum (quod ſolum potuit) ſenem hæcce meditantem domuiſſet.

Quanta nobis beneficia, quanta humano generi contulerit Harveius, ſatìs patet; cùm

 muni-

munificentiam ejus in memoriam revocemus, quâ nos hæredes ex aſſe vivus ſcripſit: cùm eruditionem ſingularem contemplemur; cujus ope fit, quòd non laboris tantum medicis, non malorum tantum ægrotantibus reſtet tranſire. Humana ſors nos fragiles, Harveius minùs caducos, fecit. Tandem debemur morti nos & noſtra: neque enim, ne vis quidem Radcliffii effugit mortem, nec veſtra ars (Viri expertiſſimi) inſtantem avertet.

Benefactoribus defunctis (prout licuit) parentavimus. At haud parum honoris vobis vivis benefactoribus debetur. Cùm enim fortuna collegii hujus nuper hæreret, & authoritas ſperneretur, ob lites inter primos medicorum; vos, quaſi Linacri genio afflati, rem publicam noſtram compoſuiſtis, & celebritatem priſtinam renovâſtis. Has ædes ornare, diſciplinam & dignitatem reſtituere, privilegia ſtabilire, & poteſtates amplificare, veſter erat ſumptus, veſter erat labor.

PRÆTER hæc præclara geſta, bibliothecæ augmen addere decreviſtis; quod cùm fideli vigilantis theſaurarii ſtudio abſolutum fuerit, ſub præſidis tam munifici auſpiciis, ſupellectili literariâ vacuum non fore ſperamus: cujus tanta eſt ubertas (Mayernii opulentiam ſuperans) ut è penu ſuo alios ditare ſinè diſpendio poſſit; Nili ad inſtar, qui dum fœcundat, ipſe non minùs eſt fœcundus: cujus tanta in nos liberalitas, ut poſt tot dona jam collata plura expectare fas ſit. Præſagit animus, imò nullus dubito, quin tempus fuerit, quo in noſtris annalibus inter præcipuos benefactores Sloanii nomen reſplendebit.

IMPRIMIS autem laude dignum eſt, (quoniam in publicum commodum cedit) quòd poteſtates conceſſas tam diligenter exercere cenſores ſoleant; dum medicamenta ſcrutantes inutilia, pernicioſa diſcernunt à ſalutaribus, & (quod par eſt) vel laudant, vel perdunt: non obſtante catervâ præſtigiatorum fortiter calumniantium, quorum ſumma ars eſt excogitare dolos, ſubſtituere adulterina

medicamina, vix ſpecioſa, minimè vi æquipollentia, naturæ nec nota, nec amica. Hæc tamen φάρμακα λυγρὰ inter vulgus ſaltem ſunt ſpargenda, niſi vos curatores publicæ ſalutis contrà accingamini. Ne igitur langueſcite, ne veſtra virtus ſit anhela; ſed potiùs enitimini concordes hæc bona nepotibus tradere: & quid non ſperandum à ſociis concordibus, a præſide digniſſimo, & cùm res noſtræ vocant, ſemper parato? Nil adeò arduum erit, quod non vincat collegii vis unita. Amicitiam ergo colite, qualem fratres oportet colere, quam hodiernis epulis Harveius foveri juſſit; satìs ſciens amicitiam ſinè Cerere & Baccho ſæpius frigeſcere. Quando vacat contendere, cum hiſtrionibus contendite: hiſtriones enim ſeu medicos latrocinantes, ſeu pharmacopœos veneficos debellare ſit pulchrum. E contrà quiſquis cum hiſce ſceleratis conſilia agitat, ægrum lædit, artémque prodit vir venalis.

Ægrotis pauperibus parcite, ne ſalutis pretium morbo ſit gravius. Pauper lætus ſemper diſcedat, citiùs igitur ſanandus. Artem ve-

ſtram omnimodè honeſtate, & ille honos vobis reddetur: qui autem artem vituperat, inſcius artis habebitur; & dum contemnit, contemnetur.

Cavete demum (utì circumſpectos homines decet) ne quid temerarium ſcientiam veſtram, ne quid vile dignitatem, contaminet. Celebrati anteceſſores haſce gloriæ vias prementes, noſtro collegio primum ſplendorem accenderunt; & hæ artes ejus famam in omnes dies florentem ſuſtentabunt.

F I N I S.